

TikTok-szenzáció,
egyre növekvő rajongótáborral.
#BookTok, #OlvassEgyJót

ARCHER'S Archer hangja VOICE

*fine
selection*

New York Times bestseller

MIA SHERIDAN

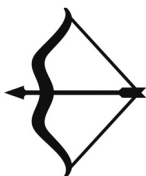
M I A S H E R I D A N

ARCHER'S VOICE

Archer hangja

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Kheirón, a kentaur története

A kentaurokat általában bajkeverőnek tartották az iszákos, garázda és pajzán viselkedésük miatt. Kheirón viszont más volt, mint a többiek: őt „jó kentaurnak” és „megsebzett gyógyítónak” hívták. Bölcsőbb volt, kedvesebb – több, mint a társai.

Sajnos barátja, Herkules meglötte őt egy mérgezett nyílvezzővel, miközben más kentaurokkal harcolt. A halhatatlan Kheirón nem talált gyógyírt a gyógyíthatatlannak bizonyuló sebére, így szörnyű fájdalmak gyötörték.

Végül összetalálkozott Prométheusszal, aki szintén szenvedett.

Őt örök gyötrelmre ítélték az istenek: egy sziklához kötötték, ahová minden reggel odaküldték egy sast, hogy egye ki a máját, ami éjjel visszanőtt.

Kheirón felajánlotta, hogy önként feláldozza az életét Prométheuszért, így mindkettejüket megszabadítja az örök szenvedéstől. Holtan esett össze Prométheusz lábai előtt. Jósága és szolgálata miatt viszont Zeusz a csillagok közé emelte őt, és a Nyílas csillagkép részévé tette, ahol örökké ragyogni fog.

Kheirón sebe a szenvedés átformáló erejét mutatja.

Hogy valakinek a fájdalma – legyen az testi vagy lelki –, hatalmas erkölcsi és spirituális erő forrása lehet.

ELSŐ FEJEZET

ÁPRILIS, ARCHER 7 ÉVES

– **FOGD MEG A KEZEM! TARTALAK!** – mondtam nagyon lágyan, amikor a helikopter felemelkedett a földről, és a Herceg megfogta Kígyószem kezét. Igyekeztem olyan halkán játszani, amennyire csak lehetett. Anyukám megint kiütötte magát, és nem akartam felébreszteni, mert a szobájában aludt. Azt mondta, hogy nézzek mesét az ágyban, úgyhogy egy darabig néztem is, de amikor láttam, hogy elaludt, lejöttem játszani a G. I. Joe figuráimmal.

A helikopter leszállt, az embereim pedig kiugrottak belőle, hogy berohanjanak a szék alá, ahol egy törölközőből csináltam nekik föld alatti bunkert. Megfogtam a helikoptert, és a propeller hangját utánózva, berregve megint felemeltem a földről. Bárcsak egyetlen csettintéssel igazi helikopterré változtathattam volna! Akkor beültettem volna az anyukámat, hogy elrepüljünk innen – el *tőle*, el a monokliktól meg az anyukám könnyeitől. Mindegy, hol kötnénk ki, csak legyen nagyon-nagyon messze.

Visszakúsztam a bunkerembe. Nemsokára hallottam, hogy nyílik és csukódik a bejárati ajtó, aztán súlyos léptek haladnak végig

az előszobán meg a folyosón abba az irányba, ahol játszottam. Kikukucskálva egy pár fényes fekete cipőt és egy nadrágszárat láttam. Tudtam, hogy egyenruha nadrágja.

Olyan gyorsan kimásztam, ahogy csak bírtam.

– Connor bácsi!

Letérdelt, én pedig a karjaiba vetettem magam. Vigyáztam, hogy ne arról az oldalról közelítsek, amelyiken a pisztolyát és a rendőrlámpáját tartotta.

– Szia, kisember! – ölelt magához. – Hogy van az én megmentő hősöm?

– Jól. Látod, milyen föld alatti erődítményt építettem? – bontakoztam ki az öleléséből, hogy büszkén a hátam mögé bökkjek az asztal alatti erőd irányába, amihez takarókat és törölközőket használtam. Elég menőre sikerült.

Connor bácsi mosolyogva mögém pillantott.

– Persze, hogy láttam. Jó munkát végeztél, Archer. Még sosem láttam ilyen bevehetetlennek tűnő erődítményt, mint ez – kacsintott, és még szélesebben elmosolyodott.

– Akarsz játszani velem? – kérdeztem vigyorogva.

Mosolyogva beletúrt a hajamba.

– Most nem, öcskös. Később, jó? Hol van az anyukád?

Elkomorodott az arcom.

– Hát, ő most nincs valami jól. Lefeküdt – feleltem Connor bácsi arcát és aranybarna szemét fürkészve. A vihar előtti égbolt képe jutott eszembe róla, ami sötét és kicsit félelmetes is. Hátráltam egy lépést, de Connor bácsi tekintete gyorsan kitisztult, és megint magához szorított.

– Jól van, Archer. Jól van.

Eltolt magától, megfogta mindkét karomat, tekintete pedig az arcomra tévedt.

Rámosolyogtam, és ő visszamosolygott.

– A mosolyod az anyukádé. Úgye tudod?

Még szélesebben elvigyorodtam. Imádtam az anyukám mosolyát. Gyönyörű volt, melegség áradt belőle, és szeretve éreztem magamat tőle.

– De úgy nézek ki, mint az apukám – pillantottam lefelé. Mindenki azt mondta, hogy olyan vagyok, mint egy Hale.

Connor bácsi csak rám meredt egy pillanatra, mintha mondani akarna valamit, csak aztán meggondolta magát.

– Hát az jó dolog, öcskös. Az apukád egy jóképű gazember – mosolygott rám, de a szeme komoly maradt. Ránéztem, és arra gondoltam, hogy bárcsak rá hasonlítanék inkább. Anyukám azt mondta, hogy régen Connor bácsi volt a legjóképűbb férfi, akit valaha látott életében. De aztán anya olyan büntudatos arcot vágott, mintha nem lett volna szabad ezt mondania. Szerintem azért, mert nem ő az apukám. Egyébként rendőr. Egy hős. Amikor felnövök, pont olyan leszek, mint ő.

Connor bácsi felállt.

– Megyek, megnézem, ébren van-e az anyukád. Addig csak játssz a figurákkal, én pedig mindjárt jövök! Oké, öcskös?

– Oké – bólintottam. Megint felborzolta a hajamat, aztán a lépcső felé vette az irányt.

Vártam egy kicsit, majd halkán követtem. Kikerültem minden reccsenő részt, és a korlátba kapaszkodva haladtam fölfelé. Tudtam, hogyan lehet csöndben maradni ebben a házban. Fontos volt tudni, hogyan lehet csöndben maradni ebben a házban.

A lépcsőn felérve megálltam anyukám szobájának ajtaja előtt, és fülelni kezdtem. Csak résnyire hagyták nyitva az ajtót, de az éppen elég volt.

– Jól vagyok, Connor, tényleg – hallottam anyukám halk hangját.

– Nem vagy jól, Alyssa – sziszegte Connor bácsi. A mondat végén úgy elfúlt a hangja, hogy megijedtem tőle. – Jézusom, meg akarom ölni! Elegem van ebből, Lys! Elegem van a mártír műsorból. Lehet, hogy te azt hiszed, megérdemled. DE ARCHER NEM! – bukott ki belőle az utolsó három szó úgy, hogy tudtam: annyira megfeszül az állkapcsa, amennyire már máskor is láttam. Általában akkor szokott úgy, amikor az apukám a közelben van.

Csak az anyukám halk sírása hallatszott, mielőtt Connor bácsi megint megszólalt. Most furcsa volt a hangja, olyan kifejezéstelen.

– Tudni akarod, hol van most? Kisétált a bából és hazament Patty Nelsonnal. Hetedhét országra szólóan kefélnek a nő lakókocsijában. Arra jártam, hallottam az autóból.

– Istenem, Connor... – nyögte anyukám. – Még jobban meg akarod nehezíteni...

– Nem! – mordult fel Connor bácsi, mire összerementem. – Nem – ismételte szelídebben. – Azt akarom, hogy lásd, mennyire elég volt. *Elég volt.* Ha szerinted meg kellett fizetned valamiért, már megfizetél. Nem érzed? Igazából mindig is tévedés volt, hogy tartoztál volna, de tételezzük fel, hogy mégis... Már törlesztettél, Lys. Rég törlesztettél. Most már mindannyian fizetünk. Jesszusom, tudod, milyen érzés volt nekem hallani a hangokat a lakókocsiból? Legszívesebben berontottam volna, hogy a szart is kiverjem belőle, amiért így megszégyenít és megaláz téged. És a francba az egészszel, mert örülök kéne, hogy mással van és nem veled, nem azzal a nővel, akit ilyen átkozottul nem tudok kiverni a fejemből, még légkalapáccsal sem! De

inkább hányingerem támadt. Hányanom kellett, Lys. Hányok attól, hogy nem bánik jól veled. Még akkor is, hogy ha jól bána veled, az azt jelentené, hogy soha többé nem lehetsz az enyém.

Csend telepedett a szobára. Be akartam kukucskálni, de nem tettem. Csak anyukám halk sírása hallatszott meg valami halk susogás.

Connor bácsi végül folytatta, most már halkan és kedvesen.

– Kérlek, hadd vigyelek el innen, drágám! Kérlek, Lys! Hadd védejelek meg téged és Archert! Kérlek...

Valami olyasmi sugárzott a hangjából, aminek nem tudtam nevet adni. Elakadt a lélegzetem. El akar minket vinni innen?

– Mi van Torival? – kérdezte anya.

– Megmondanám Torinak, hogy elhagyom – felelte néhány másodperccel később Connor bácsi. – Egyébként is tudatnom kéne vele. Úgysem élünk igazi házasságban már évek óta. Meg kellene értenie.

– Nem fogja, Connor – válaszolta ijedten anya. – Nem értené meg. Csinálna valamit, hogy bosszút álljon rajtunk. Mindig is utált engem.

– Alyssa, már nem vagyunk gyerekek. Ez nem valami hülye versengés. Ez a való élet. Ez arról szól, hogy szeretlek. Arról, hogy megérdemeljük a közös életet. Ez rólam szól, rólad és Archerről.

– És Travis? – kérdezte anya.

Szusszanásnyi csend.

– Kitalálok valamit Torival – hangzott a felelet. – Emiatt nem kell aggódnod.

Még hosszabb csend. Aztán anya megszólalt.

– A munkád, a város...

– Alyssa – kezdte Connor bácsi lágyan. – Egyik sem érdekel. Ha te nem vagy, semmi sem számít. Ezt mostanra már tudod, nem?

Lemondok a posztomról, eladom a földet. Éljük majd az életünket, drágám. Rátalálunk a boldogságra. Távol innen, távol ettől a helytől. Valahol, ahol otthon érezzük magunkat. Hát nem akarsz, szívem? Mondd, hogy igen!

Megint csend. Csak halk hangokat hallottam, mintha talán csókolóznának. Már korábban is láttam őket csókolózni, amikor anya nem tudta, hogy úgy leskelődöm, mint most. Tudtam, hogy ez rossz, mert az anyukáknak nem lenne szabad olyan férfikkal csókolózniuk, aki nem a férjük. De azt is tudtam, hogy az apukáknak nem lenne szabad folyton részegen hazajönni és felfofozni a feleségüket. Meg azt is, hogy az anyukáknak nem lenne szabad olyan ellágyulva nézni a nagybácsikra, ahogy anya szokott Connor bácsira. Zavaros és érthetetlen volt az egész, úgyhogy nem tudtam hova tenni. Ezért leskelődtem, próbáltam megérteni.

Szerintem sok idő eltelt, mire anya végül megszólalt. Suttogott, alig hallottam.

– Igen, Connor, vigyél el minket innen! Vigyél el nagyon-nagyon messzire! Én, te és Archer! Találjuk meg a boldogságot! Ezt akarom. Téged akarlak. Mindig is csak téged akartalak.

– Lys... Lys... Az én Lissym... – hallottam Connor bácsi hangját mély sóhajok közepette.

Elhúztam a fejemet, a recsegő fokokat átlépve leosontam a lépcsőn. Nesz nélkül, csendben.

MÁSODIK FEJEZET

BREE

MAGAMRA KAPTAM A HÁTIZSÁKOMAT, kivettem a kis kutyaszállító dobozt az anyósülésről, és becsuktam magam mögött a kocsiajtót. Megálltam egy pillanatra, hogy meghallgassam a tücskök reggeli cripelését. Majdnem túlharsogták a szélfúttá lombok halk susogását, de csak majdnem. Élénk kékben játszott felettem az ég, és az előttem álló házak között megpillantottam az ezüstösen csillogó tó víztük-rének egy kis részletét. Ráhunyorogtam a fehérre festett házra. Arra, amelyiknek az ablakában még mindig ott volt a „Kiadó” tábla. Ré-gebbinek és kissé lelakottnak tűnt, de sugárzott belőle valami báj, ami azonnal megtetszett. Elképzelttem, ahogy ott ülök a kis veran-dán esténként, és nézem, ahogy a körülöttem lévő fák hajladoznak a szélben, miközben a hold felkúszik a tó fölé, és a fenyőillat összeke-veredik a tó vizének illatával. Elmosolyodtam magamban. Remény-kedtem benne, hogy belülré is jutott egy kis báj. Vagy legalább egy kis *tisztaság*.

– Mit gondolsz, Feeby? – kérdeztem halkán. Feeby egyetértően csaholt a hordozóban.

– Aha, szerintem is – feleltem.

Egy régebbi szedán parkolt le a kis VW Bogaram mellé, és egy idősebb, kopaszodó férfi szállt ki belőle. Elindult felém.

– Bree Prescott?

– Az volnék – mosolyogtam, és tettem felé néhány lépést, hogy kezet rázzak vele. – Köszönöm, hogy ilyen gyorsan időt szakított rám, Mr. Connick.

– Kérem, hívjon George-nak! – mosolygott vissza, aztán mindketten megindultunk a poros, túlevelekkel borított kis úton a ház felé. – Egyáltalán nem jelentett gondot eljönnöm. Már nyugdíjas vagyok, úgyhogy nem kell fix időbeosztáshoz tartanom magam. Ez pont jól jött ki.

Felmentünk a kis verandához vezető három lépcsőfokon, ő pedig elővett egy kulcscsomót a zsebéből, és keresgélni kezdett.

– Ez lesz az – illesztette be a zárba az egyik kulcsot, hogy kinyissa a bejárati ajtót. Enyhe por- és penészszag fogadott, amikor beléptem és körbenéztem.

– Az asszony jön, amikor csak tud, és törölget meg takarít egy kicsit, de amint látja, ráférne a házra egy alapos takarítás. Norma nem tudja olyan jól megoldani, mint régen, a gyulladt csípője miatt, meg ilyenek. Egész nyáron üres volt a ház.

– Nem baj – mosolyogtam rá. Feebyt letettem a hordozójában az ajtó mellé, és elindultam abba az irányba, amerre a konyhát sejtettem. A házra nem csupán egy egyszerű takarítás fért volna rá, hanem inkább egy komoly suvickolás. Mégis azonnal beleszerettem. Eredeti volt, telis-tele búzájjal. A bútorokat takaró vásznakat felemelve láttam, hogy régebbi, de ízléses darabok. A hajópadló gyönyörűen rusztikus volt, a falakat pedig finom, nyugalmat árasztó színekre festették.

A konyhai eszközök régebbiek voltak, de ezek közül nem is volt túl sok mindenre szükségem. Azt se tudtam, hogy akarok-e egyáltalán megint főzni valaha.

– A hálószoza és a fürdő hátul... – kezdett bele Mr. Connick.

– Kiveszem – vágtam közbe, aztán elnevettem magam és kissé megráztam a fejem. – Mármint ha még mindig kiadó, és az ön részéről is rendben, akkor kivenném.

– Hát persze, ez nagyszerű! – kuncogott. – Hadd hozzam be a bérleti szerződést a kocsiból, aztán mindent elintézhetünk. Kéthavi kauciót kérek a hirdetés szerint, de egyeztethetünk, ha ez problémát jelent.

– Nem, nem probléma – ráztam a fejemet. – Jól hangzik.

– Oké, akkor mindjárt jövök – mondta, és elindult az ajtó felé.

Amíg odakint volt, végigsétáltam a folyosón, hogy benézzek a hálószozába és a fürdőbe. Mindkettő kicsi volt, de a célnak megfeleltek, pont ilyennek gondoltam őket. Rögtön felfigyeltem a háló hatalmas ablakára, ami a tóra nézett. Önkéntelenül elmosolyodtam, amikor megpillantottam az apró stéget a nyugodt, csillogó víz fölött. Az élénk reggeli fényben a víz lenyűgöző kék színben játszott.

Két csónak tűnt fel a távolban. Egyik sem volt több, mint egy apró pont a horizonton.

Hirtelen nagyon furcsa érzésem támadt, ahogy a tavat néztem. Sírnom kellett – de nem a szomorúságtól, hanem a *boldogságtól*. Amint megéreztem, már csillapodni is kezdett, amitől különös nosztalgia lett úrrá rajtam. Nem volt lehetőségem végiggondolni, miért.

– Itt is van – szólalt meg Mr. Connick. Hallottam, ahogy becsukódik mögötte az ajtó. Kimentem a szobából, hogy aláírjam a papírokat ahhoz az ingatlanhoz, amit az otthonomnak nevezhetek

– legalább az elkövetkező kis időre. Szívből reméltem, hogy itt végre egy kis nyugalomra lelhetek.

Norma Connick ott hagyta a házban az összes takarítóeszközét, úgyhogy miután becipeltem a bőröndömet a kocsiból a hálósobába, munkához láttam. Három órával később félresimítottam egy verejtéktől odatapadt hajtincset a szememből, és hátrébb léptem, hogy megcsodáljam a munkám gyümölcsét. A parketta tiszta volt és pormentes, minden bútorról lekerült a lepel, ráadásul az egész lakás megszabadult a kosztól. Az előszobaszekrényben találtam ágyneműt és törölközőt. A konyha melletti kis mosókonyhában kimostam és megszáráztattam őket, majd megágyaztam. A konyhát és a fürdőszobát kifertőtlenítettem, aztán kinyitottam az összes ablakot, hogy beengedjem a tó felől érkező meleg nyári szellőt. Nem akartam túlzottan hozzászokni ehhez a helyhez, de most boldog voltam.

Elővettem azt a néhány piprecikket, amiket korábban bedobtam a bőröndömbe, és beraktam őket a tükrös szekrénybe. Vettem egy hosszú, hűsítő zuhanyt, hogy lemossam magamról a takarítással és az utazással töltött idő nyomát. Két nyolcórás részletben tudtam le az utat a szülővárosomból, az Ohio állambeli Cincinnatiából. Egy út menti kis motelben szálltam meg az első éjszaka, a másodikat pedig végigvezettem, hogy ma reggelre ideérjek. Tegnap megálltam egy apró internetkávézónál New Yorkban, és az interneten megnéztem annak a kisvárosnak az albérleti lehetőségeit, ahová tartottam. A maine-i település, amit kiválasztottam, népszerű turistacélpont, úgyhogy több mint egyórányi keresgélés után a hozzá legközelebb eső helyet a tó túloldalán találtam meg, egy Pelion nevű városkában.

Szárítkozás után tiszta sortba és pólóba bújtam, és felhívtam a legjobb barátnőmet, Natalie-t. Hívott néhányszor, amióta írtam neki, hogy elmegyek, de csak SMS-t küldtem válaszul. Tartoztam neki egy rendes hívással.

– Bree? – szólt bele Nat. A háttérben hangos csacsogás hallatszott.

– Szia, Nat! Rosszkor hívlak?

– Várj, kimegyek! – szólt bele, majd rátette a kezét a mikrofonra. Mondott valamit valakinek, aztán folytatta: – Nem, nem rosszkor! Alig vártam, hogy beszéljünk végre. Épp az anyukámmal és a nagynénémmel ebédelek. Várhatnak néhány percet. Aggódtam érted – magyarázta enyhén vádló hangon.

– Tudom, ne haragudj! – sóhajtottam fel. – Maine-ben vagyok. Mielőtt eljöttem, megmondtam neki, hogy ide tartok.

– Csak úgy leléptél, Bree? Jesszus. Bepakoltál egyáltalán valamit?

– Néhány dolgot. Az elég.

Nat fújtatott egyet.

– Oké. Na, akkor mikor jössz haza?

– Nem tudom. Szerintem itt maradok egy kicsit. Amúgy ezt nem mondtam neked, Nat, de fogytán a pénzem. Éppen most adtam oda egy csomót a biztonsági tartalékból az albérleti kaucióra. Muszáj munkát szereznem, legalább néhány hónapra, hogy eleget keressek a hazautazáshoz, meg ahhoz, hogy néhány hónapig meg tudjak élni itt.

Nat némi hallgatás után szólalt csak meg.

– Nem tudtam, hogy ennyire rossz a helyzet. De Bree, drágám! Van diplomád. Gyere haza és kamatoztasd! Nem kell vándorcigányként élned egy kisvárosban, ahol egy teremtetett lelket sem ismersz. Máris hiányzol nekem. Averynek és Jordannek is hiányzol. Hagyd,

hogy a barátaid segítsenek visszatérni az életbe! Szeretünk téged. Küldhetek neked egy kis pénzt, ha csak ezen múlik, hogy gyorsan hazagyere.

– Nem, nem, Natalie! Tényleg. Csak... időre van szükségem, érte-
ted? Tudom, hogy szerettek. Tudom – ismételttem csendesen. – Én is
szeretlek titeket. Csak van valami, amit meg kell tennem.

Megint szünetet tartott.

– Jordan miatt?

Az ajkamba haraptam.

– Nem, nem egészen. Mármost talán az segített meghozni a dön-
tést, de nem, nem Jordan elől menekülök. Az csak az utolsó csepp
volt a pohárban. Hirtelen minden... túl sok lett.

– Jaj, szívem... az embernek annyi mindent ki kell bírnia!

Erre nem válaszoltam, úgyhogy felsóhajtott és folytatta.

– Tehát ez a félig furcsa, rögtönzött utazgatás máris segít?

Hallottam a hangján, hogy mosolyogva kérdezi, én pedig halkán
felnevettem.

– Bizonyos tekintetben talán igen. Más tekintetben még nem.

– Szóval még mindig nem múlt el? – érdeklődött Natalie.

– Nem, Nat. Még nem. De jó érzésem van ezzel a hellyel kapcso-
latban. Tényleg – próbáltam feldobottnak tűnni.

Nat megint elhallgatott.

– Szívem, szerintem ez nem azon múlik, hogy hol vagy...

– Nem úgy értettem. Úgy értettem, hogy jó helynek tűnik ahhoz,
hogy egy kicsit eltűnjek... jaj, istenem, menned kell. Vár az anyukád
és a nagynénéd. Majd máskor beszélünk erről.

– Oké – mondta habozva. – Szóval biztonságban érzed magad?

Elgondolkodtam. Sohasem éreztem teljesen biztonságban ma-
gam. Vajon eljön valaha az a pillanat?

– Igen, és nagyon szép itt. Találtam egy kis házat a tóparton. – Kínéztem a mögöttem lévő ablakon, hogy megint szemügre vegyem a gyönyörű panorámát.

– Meglátogathatlak?

Elmosolyodtam.

– Hadd rendezkedjek be! Talán ha már volt időm venni egy mély lélegzetet?

– Rendben, megbeszéltük. Tényleg hiányzol.

– Te is hiányzol nekem. Nemsokára hívlak, jó?

– Jó. Szia, drágám!

– Szia, Nat.

Letettem a telefont, odamentem a nagy ablakhoz, leengedtem a redőnyt az új hálósobámban, és bemásztam a frissen vetett ágyba. Feeby a lábamhoz vackolta magát. Lehajtottam a fejemet a párnára, és abban a pillanatban el is aludtam.

Madárdalra ébredtem és loccsanások hangjára a távolban, ahogy a víz nyaldosta a partot. A másik oldalamba fordultam, és ránéztem az órára. Még csak este hat múlt. Nyújtózva felültem, hogy magamhoz térjek.

Felkeltem, és Feebyvel a nyomomban kimentem az apró fürdőszobába, hogy megmossam a fogam. Kiöblítettem a számat, aztán szemügre vettem magamat a tükrös szekrényben. A sötét karikák még mindig ott voltak a szemem alatt, bár egy kicsit halványultak, miután aludtam most öt órát. Belecsíptem az arcomba, hogy legyen egy kis színem, és széles, negédes vigyort villantottam a tükörben, majd megráztam a fejemet.

– Rendben leszel, Bree. Erős vagy, és boldog is leszel megint. Halod? Van ebben a helyben valami jó. Érzed?

Félrebiccentett fejjel bámultam még egy kicsit a tükörbe. Sokan mondanak ösztönző beszédet a tükörképüknek a fürdőben, nem? Ez tök normális. Halkan felhorkantam és megint megráztam egy kicsit a fejemet. Megmostam az arcomat, majd a tarkómon hanyagul összefogtam hosszú, világosbarna hajamat.

Kimentem a konyhába, hogy kinyissam a fagyasztót. Oda tettem a mélyhűtött ételeket, amiket magammal hoztam egy hűtőtáskában. Nem volt túl sok kajám, amit magammal hozhattam: csak az a néhány dolog, amit otthon a hűtőben találtam. Néhány mikrózható készétel, tej,ogyoróvaj, kenyér meg egy kis gyümölcs. És egy fél zacskó kutyaeledel Feebynek. De néhány napig ez is kitart. Utána muszáj megkeresnem a helyi szupermarketet.

Bedobtam a mirelit tésztaételt a konyhapulton lévő mikróba, aztán állva ettem műanyag villával. Evés közben kinéztem a konyhaablakon, és észrevettem egy ősz hajú, kék ruhás nénit. A szomszéd házból lépett ki, kosárral a kezében az ajtó felé tartott. Amikor meghallottam a halk kopogást, bedobtam a félig üres kajásdobozt a kukába.

Kinyitottam az ajtót, az idős hölgy pedig peddig kedvesen rám mosolygott.

– Szervusz, drágám! Anne Cabbott vagyok. Úgy tűnik, te vagy az új szomszédom. Üdv itt!

Visszamosolyogtam rá, és elvettem a felém nyújtott kosarat.

– Bree Prescott. Köszönöm szépen! Milyen kedves!

Felemeltem a kosár tetejére terített konyharuhát, mire szedres muffin édes illata csapott meg. – Te jó ég, ennek isteni illata van! Behívhatom?

– Igazából meg szerettem volna kérdezni, hogy van-e kedved átjönni hozzám egy kis jeges teára a teraszomon. Pont most készítettem frisset.

– Ó... – feleltem habozva. – Persze. Egy pillanat, felveszek valami lábbelit.

Visszamentem a házba, letettem a muffint a konyhapultra, aztán a hálóban belebújtam a lefekvés előtt lerúgott *Flip-flop* papucsomba.

Anne a verandán várt, amikor visszatértem.

– Milyen szép esténk van! Igyekszem minden este kiülni és élvezni a kellemes időjárást. Nemsokára panaszkodni fogok, hogy milyen hideg van.

Elindultunk a háza felé.

– Szóval egész évben itt él? – kérdeztem rápillantva.

Bólintott.

– A tónak ezen az oldalán szinte mindannyian egész évben itt lakunk. A turistákat nem érdekli ez a városka. Az összes látványosság odaát van – biccentett a tó túlsópartja felé, ami alig látszott a távolban. – Mi itt legtöbbször nem bánjuk ezt, sőt. Persze, mindez változni fog. A város vezetője, Victoria Hale tervez egy csomó új beruházást, ami ide is vonzza majd a turistákat.

Anne felsóhajtott, miközben felsétáltunk a lépcsőn a teraszára, majd leült az egyik rattan székbe. Én a kétszemélyes hintaágyon foglaltam helyet és hátradőltem.

Gyönyörű és otthonos volt a terasz, telis-tele kényelmes, fehér rattan bútorokkal és élénk kék meg sárga párnákkal. Cserepes virágok díszeltek mindenhol: futó petúniák és futó örökzöldek vettek körbe minket.

– Mi a véleménye arról, hogy idejönnek majd a turisták?

Anne finoman ráncolni kezdte a homlokát.

– Ó, hát igazából én szeretem a mi csendes városkánkat. Szerintem a turisták maradjanak a túloldalon. Átutazók úgymint akadnak

itt, ami nekem pont elég. Ráadásul kedvelem a kisvárosi életérzést. Valószínűleg társasházakat építenek ide, úgyhogy nem lesz több tóparti házikó.

Összevontam a szemöldökömet.

– Jaj, sajnálom... – feleltem, mert rájöttem, hogy ez azt jelentené, hogy költöznie kell.

Ő azonban felemelte a kezét.

– Engem ez nem érint. Inkább az üzletekért aggódom, amiket be kell zárni a terjeszkedés miatt a városban.

Még mindig összevont szemöldökkel bólintottam. Egy pillanatig mindketten hallgattunk, mielőtt megszólaltam.

– Kiskoromban egyszer a tó másik oldalán nyaraltunk a családdal.

Anne felemelte a mellette lévő teás kancsót, mindkettőnknek töltött belőle egy pohárral és felém nyújtotta az egyiket.

– Tényleg? Mi szél hozott vissza?

Belekortyoltam a teába, hogy egy kicsit húzzam az időt.

– Kisebb körutazásra indultam. Jól éreztem magam ott akkor nyáron – vontam vállat. Próbáltam mosolyogni, de még mindig összeszorult a szívem, amikor a családomról beszéltem. Végül beértem egy olyan arckifejezéssel, amiről reméltem, hogy kedves.

Néhány másodpercig méregetett, aztán ő is ivott egy kortyot. Bólintott.

– Hát, drágám, szerintem ez jó tervnek hangzik. És szerintem ha korábban boldog voltál itt, akkor az lehetsz megint. Úgy gondolom, vannak helyek, amik csak úgy jót tesznek az embernek – mosolygott rám barátságosan, mire visszamosolyogtam. Nem árultam el neki, hogy azért jöttem ide, mert ez volt az utolsó hely, ahol a családom igazán boldog és gondtalan volt. Anyánál akkor diagnosztizáltak

mellrákot, amikor innen hazaértünk. Fél évre rá meghalt. Ketten maradtunk apával.

– Meddig tervezel itt maradni? – zökkentett ki a visszaemlékezésből Anne.

– Nem tudom. Nincs konkrét tervem. De munkára lesz szükségem. Tud esetleg olyan helyet, ahová épp keresnek valakit?

– Tulajdonképpen igen – tette le a poharát. – Kell egy reggeli műszakos pincérnő az itteni étterembe, ahol reggelizni és ebédelni lehet. Néhány napja voltam ott és láttam a kiírást. A lány, aki ott dolgozott, elment szülni, és úgy döntött, hogy otthon marad a kicsivel. Itt van az étterem rögtön a főutcán jobbra, Norm's a neve. Nem tudod eltéveszteni. Mindig csalogató és mindig tele van. Mondd meg nekik, hogy Anne küldött! – kacsintott rám.

– Köszönöm – mosolyogtam. – Megmondom.

Csendben üldögéltünk egy kicsit. Mindketten teát kortyolgattunk, a háttérben pedig tücskök ciripeltek, és olykor egy-egy szúnyog repült el a fülem mellett, miközben a tó hullámai a partot nyaldosták.

– Olyan békés itt – szólaltam meg.

– Hát, ne vedd a szívedre, drágám, de úgy tűnik, igencsak rád fér egy kis békesség.

Kifújtam a levegőt és halkán elnevettem magam.

– Maga bizonyára jó emberismerő... most sem téved.

Ő is felnevetett.

– Mindig is jól kiszúrtam a dolgokat. Az én Billem még akkor sem tudott előlem eltitkolni semmit, amikor akarta. Persze a szeretet és az idő megkönnyíti az ilyesmit. A másik tulajdonképpen a lényed részévé válik, márpedig saját magad elől nem bujkálhatsz. Páran azért elég ügyesen próbálkoznak veled.

Felemeltem a fejemet.

– Ne haragudjon, de mikor halt meg a férje?

– Jaj, már tíz éve. De még mindig hiányzik.

Egy pillanatra szomorúság árnyékolta be az arcát, aztán vállat vont és a poharam felé biccentett.

– Szeretett egy kis bourbont kérni a teájába. Huncut lett tőle. Persze, nem bántam. Mosolyra fakasztotta, és csak egy-két percembe került.

Éppen belekortyoltam a teába, úgyhogy a számra kellett tapasztanom a kezemet, hogy ne köpjem ki. Miután lenyeltem, elnevettem magam, Anne pedig rám vigyorgott.

– Szerintem a férfiak elég egyszerűek ebben a tekintetben – bólintottam kisvártatva.

– Mi, nők hamar megtanuljuk, igaz? – mosolygott Anne. – Vár rád fiú otthon?

– Nem – ráztam meg a fejemet. – Van egy pár jó barátom, de senki más nem vár otthon.

Ahogy ezt kimondtam, mintha gyomorszájon vágott volna a magány. Nem volt újdonság a számomra, a szavak mégis a pusztánél mélyebbre hatoltak. Kiürítettem a poharamat, hogy nagyokat nyelve elfojtsam a hirtelen túláradó érzéseimet.

– Mennem kell – szólaltam meg. – Köszönöm szépen a teát és a beszélgetést – mosolyogtam rá Anne-re, aki visszamosolygott rám. Velem együtt ő is felállt.

– Bármikor szívesen, Bree. Ha bármire szükséged van, tudod, hol találsz.

– Köszönöm, Anne. Ez nagyon kedves öntől. Ó, el kellene men- nem egy drogériába. Tud olyat a városban?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Igen. A Haskell's. Csak menj vissza kocsival a városba azon az úton, amelyiken bejöttél, és ott lesz balra. Pont az egyik jelzőlámpánál. Nem lehet eltéveszteni.

– Rendben, nagyszerű. Köszönöm még egyszer – mentem le in-tegetve a lépcsőn.

Anne mosolyogva bólintott és visszaintett.

A táskámért indultam, hogy kihozzam a házból, és közben a ker-temen átsétálva észrevettem egy pelyhes pitypangot. Lehajoltam, le-szedtem és a szám elé tartottam. Behunyt szemmel felidéztem Anne szavait. Utána azt suttogtam, hogy „békesség”, és ráfújtam. Néztem, ahogy a pihék messzire szállnak, és reménykedtem, hogy a sutto-gásomat rejtő magok egyike eljut valamihez vagy valakihez, akinek hatalma van a kívánságok teljesítése felett.